

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Ines Bračanov Čuljat, u pravnoj stvari tužitelja Dalibora Glavana iz Mlina, Put za Petraču 10 B, OIB:02010612204 kojeg zastupaju punomoćnici Ivan Šalina i Božo Vrkić, odvjetnici u Zadru protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Ulica Franje Račkog 6, Zagreb, OIB:02535697732 koju zastupa punomoćnica Tihana Svetac, odvjetnica u odvjetničkom društvu Leko i partneri u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana 25. kolovoza 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 6. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se točka I. tužbenog zahtjeva koji glasi:

I. Utvrđuje se da je Ugovor o kreditu broj 9012188794, zaključen između tužitelja i tuženika 21.12.2006. ništetan te kao takav ne proizvodi pravni učinak slijedom čega se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 22.818,18 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni iznos počevši od dospijeća do isplate na svaki plaćeni iznos i to na:

- iznos od 54,24 EUR sa kamatom od 24.9.2007.
- iznos od 49,92 EUR sa kamatom od 25.9.2007.
- iznos od 46,66 EUR sa kamatom od 25.10.2007.
- iznos od 61,30 EUR sa kamatom od 26.11.2007.
- iznos od 43,94 EUR sa kamatom od 27.12.2007.
- iznos od 76,14 EUR sa kamatom od 25.1.2008.
- iznos od 122,20 EUR sa kamatom od 25.2.2008.
- iznos od 144,72 EUR sa kamatom od 25.3.2008.
- iznos od 119,62 EUR sa kamatom od 25.4.2008.
- iznos od 116,38 EUR sa kamatom od 26.5.2008.
- iznos od 115,70 EUR sa kamatom od 26.6.2008.
- iznos od 108,93 EUR sa kamatom od 25.7.2008.
- iznos od 106,82 EUR sa kamatom od 25.8.2008.
- iznos od 114,02 EUR sa kamatom od 25.9.2008.
- iznos od 145,64 EUR sa kamatom od 27.10.2008.

- iznos od 144,78 EUR sa kamatom od 25.11.2008.
- iznos od 168,26 EUR sa kamatom od 29.12.2008.
- iznos od 197,45 EUR sa kamatom od 26.1.2009.
- iznos od 206,09 EUR sa kamatom od 25.2.2009.
- iznos od 183,55 EUR sa kamatom od 25.3.2009.
- iznos od 186,44 EUR sa kamatom od 27.4.2009.
- iznos od 172,37 EUR sa kamatom od 25.5.2009.
- iznos od 174,84 EUR sa kamatom od 26.6.2009.
- iznos od 168,37 EUR sa kamatom od 27.7.2009.
- iznos od 171,45 EUR sa kamatom od 25.8.2009.
- iznos od 167,51 EUR sa kamatom od 25.9.2009.
- iznos od 164,42 EUR sa kamatom od 26.10.2009.
- iznos od 174,28 EUR sa kamatom od 25.11.2009.
- iznos od 182,67 EUR sa kamatom od 28.12.2009.
- iznos od 193,37 EUR sa kamatom od 25.1.2010.
- iznos od 195,87 EUR sa kamatom od 25.2.2010.
- iznos od 213,55 EUR sa kamatom od 25.3.2010.
- iznos od 209,47 EUR sa kamatom od 26.4.2010.
- iznos od 208,02 EUR sa kamatom od 25.5.2010.
- iznos od 248,56 EUR sa kamatom od 28.6.2010.
- iznos od 259,21 EUR sa kamatom od 26.7.2010.
- iznos od 284,38 EUR sa kamatom od 25.8.2010.
- iznos od 286,09 EUR sa kamatom od 27.9.2010.
- iznos od 254,62 EUR sa kamatom od 26.10.2010.
- iznos od 303,09 EUR sa kamatom od 29.11.2010.
- iznos od 311,75 EUR sa kamatom od 27.12.2010.
- iznos od 311,88 EUR sa kamatom od 25.1.2011.
- iznos od 316,90 EUR sa kamatom od 25.2.2011.
- iznos od 306,62 EUR sa kamatom od 25.3.2011.
- iznos od 301,23 EUR sa kamatom od 26.4.2011.
- iznos od 301,02 EUR sa kamatom od 25.5.2011.
- iznos od 268,25 EUR sa kamatom od 27.6.2011.
- iznos od 286,45 EUR sa kamatom od 25.7.2011.
- iznos od 325,21 EUR sa kamatom od 25.8.2011.
- iznos od 312,69 EUR sa kamatom od 26.9.2011.
- iznos od 306,44 EUR sa kamatom od 25.10.2011.
- iznos od 329,54 EUR sa kamatom od 25.11.2011.
- iznos od 328,26 EUR sa kamatom od 27.12.2011.
- iznos od 321,62 EUR sa kamatom od 25.1.2012.
- iznos od 324,65 EUR sa kamatom od 27.2.2012.
- iznos od 330,57 EUR sa kamatom od 26.3.2012.
- iznos od 332,39 EUR sa kamatom od 25.4.2012.
- iznos od 325,49 EUR sa kamatom od 25.5.2012.
- iznos od 322,29 EUR sa kamatom od 26.6.2012.
- iznos od 342,85 EUR sa kamatom od 25.7.2012.
- iznos od 329,34 EUR sa kamatom od 27.8.2012.
- iznos od 323,47 EUR sa kamatom od 25.9.2012.
- iznos od 344,63 EUR sa kamatom od 25.10.2012.

- iznos od 340,74 EUR sa kamatom od 26.11.2012.
- iznos od 329,50 EUR sa kamatom od 27.12.2012.
- iznos od 310,34 EUR sa kamatom od 25.1.2013.
- iznos od 322,64 EUR sa kamatom od 25.2.2013.
- iznos od 325,22 EUR sa kamatom od 25.3.2013.
- iznos od 319,04 EUR sa kamatom od 25.4.2013.
- iznos od 302,15 EUR sa kamatom od 27.5.2013.
- iznos od 309,92 EUR sa kamatom od 26.6.2013.
- iznos od 301,76 EUR sa kamatom od 25.7.2013.
- iznos od 295,08 EUR sa kamatom od 26.8.2013.
- iznos od 308,48 EUR sa kamatom od 26.9.2013.
- iznos od 321,94 EUR sa kamatom od 25.10.2013.
- iznos od 318,06 EUR sa kamatom od 25.11.2013.
- iznos od 210,11 EUR sa kamatom od 27.12.2013.
- iznos od 203,63 EUR sa kamatom od 27.1.2014.
- iznos od 209,85 EUR sa kamatom od 25.2.2014.
- iznos od 209,20 EUR sa kamatom od 25.3.2014.
- iznos od 191,75 EUR sa kamatom od 25.4.2014.
- iznos od 196,93 EUR sa kamatom od 26.5.2014.
- iznos od 196,05 EUR sa kamatom od 26.6.2014.
- iznos od 194,45 EUR sa kamatom od 25.7.2014.
- iznos od 225,19 EUR sa kamatom od 25.8.2014.
- iznos od 226,90 EUR sa kamatom od 25.9.2014.
- iznos od 232,47 EUR sa kamatom od 27.10.2014.
- iznos od 212,10 EUR sa kamatom od 25.11.2014.
- iznos od 234,16 EUR sa kamatom od 29.12.2014.
- iznos od 243,48 EUR sa kamatom od 26.1.2015.
- iznos od 226,53 EUR sa kamatom od 25.2.2015.
- iznos od 236,26 EUR sa kamatom od 22.4.2015.
- iznos od 235,48 EUR sa kamatom od 30.4.2015.
- iznos od 236,32 EUR sa kamatom od 29.5.2015.
- iznos od 236,30 EUR sa kamatom od 29.6.2015.
- iznos od 236,33 EUR sa kamatom od 31.7.2015.
- iznos od 236,32 EUR sa kamatom od 31.8.2015.
- iznos od 235,02 EUR sa kamatom od 30.9.2015.

po stopi od 14 % godišnje za razdoblje od 01. siječnja 2008. pa do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje za razdoblje od 01. srpnja 2011. pa do 31. srpnja 2015., po stopi od 8,14 % polugodišnje za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2015., pa do isplate, a u slučaju promjene stope zateznih kamata prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanju kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, u roku do 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

- II. Utvrđuje se da je nišetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz 4.1 Ugovora o kreditu broj 9012188794, zaključen između tužitelja i tuženika 21. prosinca 2006. i da je nišetna odredba o valutnoj klauzuli.
- III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju, iznos od 9.913,77 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 21. veljače 2019. do isplate po stopi koja se od 31. prosinca 2022. određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.
- IV. Odbija se alternativni tužbeni zahtjev u preostalom dijelu za isplatu daljnjih 17.337,73 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama.
- V. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 13.712,50 EUR sa zateznom kamatom po stopi za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sa tuženikom dana 21. prosinca 2006. zaključio Ugovor o kreditu broj:9012188794 kojim je tuženik odobrio tužitelju kreditni iznos od 201.860,00 CHF i kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa od 4,35% (čl.4.1). Nadalje, da je tuženik, s obzirom na odredbe cit. Ugovora obavijestio tužitelja o promjeni kamatne stope na što je tužitelj usmeno prigovorio dok je kasnije promjene vršio bez da o tomu obavijesti tužitelja kao ugovornu stranku na bilo koji način tako da tužitelj nije ni imao mogućnosti za prigovor dok je tužitelj kroz mjesečne rate osjetio da je došlo do promjene tako da mu je mjesečni anuitet, u odnosu na prvotni, znatno porastao međutim kao i u odnosu na prvi prigovor i daljnji prigovori tužitelja ostali su bez ikakvog rezultata a tužitelj se sa niti jednom promjenom nije usuglasio. Navodi da su promjene tuženika u pogledu kamatne stope nezakonite što je i utvrđeno pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, da iste nisu opravdane sa niti jednog stajališta tim više što u vrijeme povoljnih tržišnih prilika tuženik kamatnu stopu nije promijenio na niže odnosno u korist tužitelja kao i da se na međunarodnom tržištu kamata na švicarske

franke određuje u skladu sa kretanjima kamate koje banke međusobno određuju jedna prema drugoj prilikom pozajmljivanja (popularno nazvano Libora na CHF) i da je od početka 2009. Libor neprestano padao tako da je tada kamatna stopa na CHF bila 0,53 % pa da je jasno da stanje na tom tržištu nije ono što je utjecalo na povećanje sporne kamate i da je prateći stanje na tom međunarodnom tržištu tuženik tužitelju trebao spustiti kamatu. Također navodi da je Ugovor sastavljen u tipskom obliku i oko njegova sadržaja tužitelj nije mogao pregovarati već da je tužitelj, kao slabija ekonomska strana, morao prihvatiti i povinuti se sili jačega dok sama ta odredba o promjeni kamatne stope unosi neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača pa spada u red nepoštenih odredbi iz čl.96 Zakona o zaštiti potrošača i sporna odredba ne navodi razloge na temelju kojih se može promijeniti kamatna stopa a ne navođenjem tih razloga ona stavlja tužitelja u neravnopravan položaj. Nadalje, da prilikom zaključenja ugovora nije objašnjeno koji su to uvjeti koji mijenjaju visinu kamatne stope i bez tih podataka tužitelj kao potrošač nije mogao provjeriti na temelju čega se donose odluke o promjeni kamatne stope dok sporna odredba omogućuje tuženiku kao jačoj ekonomskoj strani da jednostrano mijenja ugovorene odredbe što je protivno čl.97 st.1 alineja 10 i 11 Zakona o zaštiti potrošača a koje ugovorne odredbe koje su protivne čl.96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača su prema čl.102 toga zakona ništetne. Dakle, da je tuženik mijenjao kamatnu stopu uvijek u svoju korist i na štetu tužitelja iako je, s obzirom na stanje na tržištu, to mogao činiti i u korist tužitelja i kako to tuženik nije činio to je njegovo postupanje suprotno čl.296 ZOO. Navodi nadalje i da je odredba tuženika pored prednjega, suprotna i čl.82 st.1 alineja 11. Zakona o zaštiti potrošača koji je vrijedio u vrijeme zaključenja ugovora pa se takva odredba sukladno čl.87 st.1 Zakona o zaštiti potrošača ima smatrati ništavom, dakle, odredba tuženika je protivna čl.110. st.1 i 2 alineja 8 te čl.111. st. 1 i 2 alineja 1 Zakona o zaštiti potrošača a također i da su odredbe o promjenjivim kamatnim stopama u suprotnosti s odredbama članka 4. stavka 2. Direktive 93/13 EEZ. Tužitelj navodi i da je pored promjenjive kamatne stope i odredba o valutnoj klauzuli ugovorena u spornom Ugovoru o kreditu kao nepoštena odredba, ništetna, da je kolektivnom presudom po tužbi Potrošača pa i protiv tuženika, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koja presuda obvezuje i ovaj sud, utvrđeno da je valutna klauzula ništetna i s obzirom da je tužitelj zaduživan po tečaju CHF koji, kao takav, nikada nije primio te mu je mjesečni anuitet obračunavan po tečaju tuženika na dan isplate to je tužitelj i na taj način izvršio povrat iznosa koji, kao takav, nije morao a o kojoj odredbi Ugovora o kreditu, kao ni o ostalim odredbama tužitelj kao slabija ugovorna strana nije mogao pregovarati. Dakle, da je osim odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje odredbe je od strane Trgovačkog suda u Zagrebu utvrđeno da su ništetne, ništetne su i ostale odredbe što, svakako, čini Ugovor o kreditu ništetnim u cijelosti i bez kojih odredbi Ugovor o kreditu ne može opstati na bilo koji način, što ga, opet, u konačnici čini ništetnim, stoga, a polazeći od odredbi Zakona o obveznim odnosima i to konkretno čl.1111 svaka od ugovornih strana bi bila u obvezi vratiti onoj drugoj ono što je temeljem takvog ništetnog pravnog posla primila. Ističe i da je za razliku od tužitelja, tužena strana nepoštena, pa je ne pripada pravo na zakonske zatezne kamate na isplaćeni iznos tužitelju dok, s druge strane, tužitelj ima pravo na povrat zakonskih zateznih kamata na isplaćene iznose i kada se učini prijeboj međusobnih uplata i to na strani tuženika iznosa glavnice bez kamata dok na strani tužitelja imaju mjesečne anuitete sa zakonskim zateznim kamatama ispada da je tužitelj, u toj slučaju, isplatio i pretpлатio pozamašan iznos koji, nažalost, u ovom trenutku ne može odrediti budući da mu nedostaje određena dokumentacija koja se, kao takva, nalazi u posjedu tužene

strane koja mu to odbija predmete stoga da će konačan iznos odrediti nakon što sud naloži tuženiku dostaviti sudu potrebnu dokumentaciju i nakon što se provede financijsko vještačenje odnosno vještačenje po vještaku financijske-ekonomske struke jer da tužitelj ima pravo na povrat iznosa koji je pretplatio s osnova nezakonitog povećanja po promjenjivoj kamatnoj stopi te po ništetnoj valutnoj klauzuli odnosno tečajnoj razlici jer je tužitelj zbog nepoštenog mijenjanja kamatne stope od strane tuženika te ništetne valutne klauzule tuženiku isplatio veći iznos od onoga što bi morao da su te odredbe bile valjane.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe kako su tužba i tužbeni zahtjev neuredni i nepodobni za postupanje obzirom da tužbeni zahtjev nije određen niti se temelji na dokumentaciji priloženoj uz tužbu, a nisu ispunjeni niti uvjeti za podnošenje stupnjevite tužbe, kao što ni sam tužbeni zahtjev nije postavljen sukladno odredbi čl. 186b. ZPP-a, slijedom čega je tužbu potrebnu odbaciti kao nepodobnu za postupanje. Nadalje, tuženik ističe kako je tužitelj cijelu svoju tužbu pogrešno koncipirao na način kao da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti prestao postojati, obzirom da je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), a kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR dok sukladno odredbama ZZP, interes za podizanje tužbe iz odredbe čl. 131. ZZP 09 postoji samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti, odnosno potrebno je utvrditi da u trenutku donošenja odluke suda postoji povreda kolektivnih interesa potrošača koju je potrebno otkloniti. Ističe i kako se izrekom točke IV. presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13, tuženiku „nalaže prekinuti s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i kojima im se zabranjuje takvo ili slično postupanje ubuduće“, dakle, pozivanje tužitelja na utvrđenja iz presude VTS, PŽ-7129/13 promašeno je budući da se predmetna presuda ne odnosi niti se može odnositi na predmetni ugovor koji je istekao a kako povrede, u trenutku podizanja tužbe (više) nema, odluka suda ne može biti usmjerena u cilju utvrđenja i otklanjanja povrede koje nema te se tužba ukazuje u cijelosti promašenom, budući da postupanje tuženika (koje tužitelj neosnovano i nepravilno smatra protupravnim) više niti ne postoji, odnosno istoga nikada nije niti bilo a o čemu se i sudska praksa izjasnila po pitanju utjecaja sklopljenih Dodataka ugovorima o kreditu sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju na sudbinu pravnih postupaka u tijeku, te zauzela stav da prihvaćanjem konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu, nedvojbeno prestaje pravni interes i pravo potrošača zahtijevati bilo kakve isplate temeljem osnovnog ugovora. Ističe i da je određivanje vještačenja na okolnost koliko je kamate navodno preplaćeno u odnosu na inicijalno ugovorenu stopu, uz istovremeno ignoriranje činjenice da je sklopljen dodatak kojim je kredit konvertiran i uz ignoriranje činjenice da kogentna odredba ZPK 102/2015 detaljno i jasno propisuje način na koji se obavlja konverzija (a kojim se dužnici po CHF kreditima dovode u položaj u kojem bi bili da su od samog starta imali sklopljen ugovor s valutnom klauzulom u EUR), predstavlja postupanje protivno prisilnim odredbama ZPK 102/2015. Navodi i da je valutna klauzula, dakle, osim što je izričito dopuštena i predviđena odredbama Zakona o obveznim odnosima, nije „nečija špekulacija“ već se radi o politici monetarne vlasti te uvjetovanosti valutnom strukturom štednih depozita velike većine hrvatskih štediša a kreditor koji odobrava kredit mora imati pokriće za ta sredstva upravo u toj valuti i to za vrijeme cijelog trajanja kredita i budući da je 80% svih depozita u valuti, očito je da

tržištem ne mogu prevladavati kunski krediti i da je nesporno da Zakon o obveznim odnosima u člancima 22. i 26. izričito dopušta valutnu klauzulu kao i promjenjivu kamatnu stopu, da u ugovoru o kreditu nije navedeno da se kredit otplaćuje u kunama, niti je anuitet izražen u kunama već da je jasno navedeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima koji se plaćaju u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tečajne liste Banke za CHF važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici, koja je sastavni dio ugovora i koja je sastavljena u skladu s Odlukom HNB-a, sadrži anuitete izražene isključivo u CHF-u. Tuženik ukazuje i na to kako je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika, te ima snagu javnobilježničkog akta te da je s obzirom na činjenicu da su sklapanje Ugovora o kreditu i solemnizacija istoga, odraz stvarne volje ugovornih strana, te da u konkretnome slučaju nije riječ o ugovoru samo u smislu Zakona o obveznim odnosima, nego je zapravo riječ o javnobilježničkom aktu, zahtjev za utvrđenje ništetnosti bilo koje odredbe ovoga ugovora je neosnovan uzimajući u obzir da tužitelj kao poslovno sposobna osoba prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane službenika banke pa konačno i javnog bilježnika stoga da se s pravom može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo i da se tužitelj svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sam ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara stoga da se iz takvog ponašanja tužitelja može razumno zaključiti da su mu bile jasne ugovorne odredbe te prava i obveze, a što u konačnici nedvojbeno proizlazi iz samih odredbi potpisanog i solemniziranog ugovora dok je nerealno očekivati da će banka sa svakim potrošačem pregovarati o pojedinačnim uvjetima ugovora o kreditu. Tuženik nadalje ističe kako tužitelj svakako pogrešno tumači citiranu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, obzirom da isti očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa, što iz iste ni na koji način ne proizlazi jer da sud nije utvrdio da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nezakonita, već da je nepravedna odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da vlastitom odlukom mijenja kamatnu stopu, što bi, po mišljenju suda, povrijedilo kolektivne interese stoga je osporenim presudom utvrđeno da bi jednostrana promjena kamatne stope povrijedila kolektivne interese, ali nije utvrđeno da je povrijeđen konkretan pojedinačni interes ili pravo bilo kojeg konkretnog potrošača, budući da to očito ovisi o svakom pojedinom slučaju. Nadalje, u pogledu promjenjive kamatne stope, kamata koja bi se odnosila na konkretni ugovor o kreditu nikako ne bi mogla biti fiksna i iz razloga što je prvenstveno volja ugovornih strana bila ugovoriti promjenjivu kamatnu stopu dok je nesporna činjenica da tuženik do stupanja na snagu izmjena ZPK iz 2013. nije imao zakonskih obveza glede izmjene ili usklađivanja odredaba o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti, ali su ga do tada obvezivale odredbe tada važećih propisa na definiranje uvjeta promjenjivosti kamatne stope, čemu je tuženik u cijelosti i udovoljio. Što se tiče „nezakonitosti“ kamatne stope, sukladno odredbama ZOO jedino ukoliko ugovorena visina kamatne stope prelazi zakonom dopuštenu visinu stope, ista se može smatrati „nezakonitom“ dok Ugovor o kreditu tuženika sadrži jasnu i razumljivu odredbu da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke, a kriteriji za promjene sadržani su u općim uvjetima s kojima je klijent prethodno upoznat što proizlazi iz odredbe 12.8. ugovora a sama činjenica da ugovor sadrži odredbu kojom je utvrđena kamatna stopa u vrijeme zaključenja ugovora, te da je ugovorena ovlast banke da prati kriterije promjenjivosti i sukladno njima, po potrebi, korigira kamatnu stopu, čini činidbu

određenom odnosno odredivom a iz odredbe 12.9. Ugovora o kreditu proizlazi da je tuženik upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF. Nadalje, sama činjenica da i ZOO u čl. 26. st. 1. izričito dopušta i predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope jasno daje do znanja kako ugovaranje promjenjive kamatne stope nije i ne može biti „protivno prisilnim propisima i moralu društva“, dakle ne može biti ništetno a uzimajući u obzir i da odredba čl. 26. st. 3. ZOO predviđa i mogućnost da stopa ugovorene kamate ne bude određena, u kojem se slučaju primjenjuje zakonsko a ne ugovorno rješenje. Tuženik ističe da je u vrijeme sklapanja i važenja predmetnog ugovora o kreditu na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. (NN 96/03), u daljnjem tekstu Zakon o zaštiti potrošača, čiji članak 59. propisuje obvezni sadržaj ugovora o potrošačkom kreditu, koji bi trebao sadržavati, između ostalog, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može mijenjati, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može mijenjati. Ističe i da je po stupanju na snagu ZOKI, tuženik sukladno odredbi čl. 306. st. 4. navedenog Zakona, učinio potrošačima dostupnim uvjete promjenjivosti kamatne stope u formi „Informacije o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana promjenjivih temeljem odluka nadležnih tijela Banke“ odnosno tužitelja informirao o promjeni kamatne stope 15 dana prije primjene izmijenjene stope, te uz obavijest dostavljao izmijenjeni otplatni plan, sukladno odredbi čl. 308. st. 1. ZOKI a koja obveza dostave osobnih obavijesti prije stupanja na snagu ZOKI nije bila izričito propisana niti "starim" ZZP niti Zakonom o bankama, koji su tada, glede ovog pitanja, bili u primjeni a Zakon o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je obavješćavanje putem sredstava javnog priopćavanja, a HNB je bila stava da bi takav način obavijesti zadovoljio i odredbu čl. 62. st. 2. "starog" ZZP. Nadalje, ističe kako iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakona zaštiti potrošača, Zakona o potrošačkom kreditiranju, Zakona o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive 93/13 te dosadašnje sudske prakse Vrhovnog suda jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna, odnosno bez pravnog učinka, ovo tim više što je i u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka ugovaranje upravo promjenjive a ne fiksne kamatne stope. Navodi kako tužitelj smatra kako ima pravo na utuženi iznos, samo iz razloga što se kamatna stopa i tečaj ugovorene valute kredita mijenjao, a što je pogrešno, razliku u kamati potražuje u odnosu na kreditni odnos koji je prestao postojati, a povrh navedenog, u odnosu na isplaćene kamate koje su mu uzete u obzir prilikom sklapanja konverzije u cijelosti, dok razliku u tečaju potražuje isključivo po osnovi presude VTS-a broj PŽ-6632/2017 koja bez odgovarajuće zakonske odredbe koja podržava ovakav paušalno izneseni stav o ništetnosti valutne klauzule (posebice u uvjetima sklopljene konverzije), ne može, sama po sebi, biti temelj tužbenog zahtjeva. Zaključno ističe da su konkretne kamatne stope koje su bile u primjeni u konkretnom ugovoru, određene na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije odrediva, da nijedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate, da je u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka ugovaranje upravo promjenjive a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom, da je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena klauzula te da je očito kako je prilikom sklapanja spornog ugovora o kreditu s tužiteljem,

tuženik u potpunosti postupio u skladu s pozitivnim propisima, kao i načelima hrvatskog pravnog poretka, te nije ni na koji način počinio povrede koje mu tužitelj pokušava imputirati navodima tužbe, niti prilikom sklapanja ugovora, a niti kasnije, prilikom mijenjanja kamatne stope te ističe i prigovor zastare.

3. Tijekom postupka provedeni su dokazi uvidom u Ugovor o kreditu broj:9012188794 od 21. prosinca 2006. (list 5-10 spisa), Dodatak Ugovoru o kreditu broj:9012188794 od 7. prosinca 2015. (list 20-26 spisa), Informacija o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana promjenjivih temeljem odluka nadležnih tijela Banke (list 32-39 spisa), Opći uvjeti poslovanja s građanima (list 40-48 spisa), vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo i financije Jeleni Ćurlica (list 117-302, 356-370 spisa) te saslušanjem s vještakinje (list 345, 381 spisa) i tužitelja Dalibora Glavana (list 345-346 spisa).

3.1. Pregledom u Ugovor o kreditu broj:9012188794 od 21. prosinca 2006. između tuženika kao Banke i tužitelja kao korisnika kredita utvrđeno je da je tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 201.860,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećem na dan korištenja kredita i da je člankom 4. ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,35% godišnje dok je člankom 7. ugovoreno da se kredit otplaćuje u 360 jednakih mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.

3.2. Uvidom u Dodatak Ugovoru o kreditu broj:9012188794 od 7. prosinca 2015. utvrđeno je da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama sa valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. iznosi 108.196,39 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke kao i da pretplata na isti dan iznosi 8.078,32 EUR odnosno 61.698,17 kuna odnosno da ukupni iznos pretplate od 30. rujna 2015. do dana sklapanja predmetnog Dodatka iznosi 8.177,76 EUR odnosno 62.457,64 kuna a koji iznos će se koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja Dodatka na način da će se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos 50% dospjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenog u novom otplatnom planu namirivati pretplatom sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi s tim da za to razdoblje preostalih 50% iznosa dospjelog anuitet a plaća Korisnik kredita.

3.3. Saslušana vještakinja iskazala je da ostaje pri svom nalazu i mišljenju kao i dopuni nalaza i mišljenja.

3.4. Saslušan tužitelj Dalibor Glavan iskazao je da mu je predmetni kredit trebao za rješavanje stambenog pitanja za njega i njegovi obitelji te da je najprije otišao u RBA banku gdje je primao plaću i imao otvoren poslovni račun, međutim u toj banci nije bio kreditno sposoban za dignuti stambeni kredit te je zatim otišao u PBZ banku i tamo je uz pomoć jamca uspio podići predmetni stambeni kredit za kupnju stana na periferiji grada i da se radilo o tipskom ugovoru i prilikom zaključenja ugovora nije imao mogućnosti pregovarati o pojedinim stavkama ugovora, niti o kamatnoj stopi a niti o valutnoj klauzuli, te nije mogao zaključiti ugovor o kreditu u drugoj valuti osim u CHF.

Iskazao je da je dobivao od banke obavijesti o promjeni valute i kamatne stope u francima a da je prilikom konverzije ugovora došlo do promjene kamatne stope i priznanja ranijih uplata te preplate s kojom su mu preplatom u banci smanjili buduće anuitete. Također je iskazao da nije mogao prilikom konverzije ugovora o kreditu utjecati niti na visinu kamate a niti na valutu u kojoj je vršena konverzija a niti su mu objašnjenje pojedine odredbe ugovora niti od strane djelatnice u banci a niti od strane javnog bilježnika prilikom ovjere dok su tek u ugovoru o konverziji bili obuhvaćeni neki parametri kojima se to određivalo, da je nakon konverzije dobio novi izračun o konverziji i otplatni plan na koji nije mogao utjecati. Nadalje je iskazao da je na konverziju pristao iz razloga jer je u smanjenju rate kredita vidio neko rješenje s obzirom da mu je rata sa početnih 3.800,00 kn porasla na oko 7.600,00 kn što je u tom trenutku utjecalo na egzistenciju njega i njegove obitelji, da mu je supruga radila u vrtiću sa plaćom od nešto više od 3.000,00 kn dok je imao svoj posao a sve što su zaradili je išlo na otplatu rata i to u dugom periodu od nekih 10 godina. Iskazao je i da su navedeni kredit uzeli nakon što su izračunati koliku si ratu mogu priuštiti a u banci ih je gospođa Dubravka Šaćić uvjeravala da je CHF dugoročno stabilna valuta. Nadalje, iskazao je da je ugovor pročitao i s obzirom da je ekonomski pismen nisu mu trebala nikakva daljnja pojašnjenja, međutim iz istoga nije mogao iščitati i nije mogao znati da će doći do tolikih fluktuacija u valuti a posebno jer su ga u banci uvjerali da je CHF sigurna valuta. Također je iskazao da je banka svojevrijedno mijenjala visinu kamatne stope, a nigdje u ugovoru nisu bili navedeni parametri koji su utjecali na promjenu iste i da je znao da će rata kredita toliko porasti nikad ne bi uzeo kredit u CHF. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tužitelja je li nekretninu koju je kupio predmetnim kreditom kupio u osobne svrhe ili koristi iznajmljivanja odgovorio je da je kupljena u osobne svrhe i da još uvijek živi u njoj dok je na pitanje je li dobio obavijesti od banke nakon što su anuiteti porasli odgovorio da je dobio obavijesti, da se pošao u banku raspitati se u čemu je problem i da su mu rekli da je takav tečaj. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tuženika je li prije predmetnog kredita imao ikakav kredit u banci odgovorio je da nije, da je u ugovoru pisalo da je kamata promjenjiva. Na daljnje pitanje je li znao što znači da je kamata promjenjiva odgovorio je da u tom trenutku nije znao da u ugovoru trebaju biti određeni parametri koju utječu na promjenjivost kamatne stope i da mu nije bilo upotpunosti jasno dok je na pitanje da li je pitao u banci što to znači odgovorio da nije. Na daljnje pitanje zna li što znači valutna klauzula odgovorio je da zna, da valutna klauzula znači da je određeni proizvod vezan za određenu valutu. Na daljnje pitanje je li pokušao pregovarati o sadržaju ugovora, da dobije ugovor u nekoj drugoj valuti i sl. odgovorio je da mu je isključivo sugerirano da uzme kredit u CHF jer je bio jeftiniji od eura. Na daljnje pitanje je li u trenutku sklapanja ugovora o kreditu imao obrt ili samostalnu djelatnost odgovorio je da ima svoju firmu dok je na pitanje smatra li da je oštećen konverzijom ugovora o kreditu, odgovorio da nije oštećen već da je oštećen.

4. Sud nije provodio daljnje dokaze koje su stranke predlagale tijekom postupka, smatrajući činjenično stanje dovoljno utvrđenim uzimajući u obzir i načelo ekonomičnosti postupka.

5. Podneskom od 28.kolovoza 2024. punomoćnik tužitelja je prigovorio Nalazu i mišljenu imenovane vještakinje iz razloga što ista nije postupila po nalogu suda i da njen nalaz i mišljenje, u obliku kakav je dostavljen tužitelju, nije podoban za uređenje tužbenog zahtjeva tužitelja te da je nužno da imenovani vještak sačini tabelarni prikaz

svih uplata tužitelja temeljem predmetnog Ugovora o kreditu kao i da posebno prikaže razlike koje se odnose na pretplatu temeljem ništetne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u važećoj valuti eur s tim da bi trebao računati da bi kroz sav period otplate kredita od njihovog ugovaranja pa nadalje trebala važiti početno ugovorena kamatna stopa te tečaj švicarskog franka u odnosu na kunu važeći na dan sklapanja spornog ugovora o kreditu.

5.1. Podneskom 3.rujna 2024. punomoćnica tuženika je predmetno vještvo osporila u cijelosti, obzirom na činjenicu da je rezultat ovakvog vještačenja bespredmetan u ovom postupku s obzirom da je među strankama sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija sukladno odredbama ZPK (NN 102/2015) i da su svi detalji načina provedbe konverzije definirani kogentnim propisom, provođenje vještačenja na način da se vještaku naloži da utvrdi razliku između ugovorenog anuiteta i stvarno plaćenog anuiteta koji je tužitelj platio počevši od prvog dana otplate kredita pa do kraja utuženog razdoblja je i protivno spomenutoj kogentnoj odredbi čl. 19.c ZPK-a i zanemaruje činjenicu da je kredit konvertiran pa bi plaćanjem tog iznosa koji utvrdi vještak po ovakvom sudskom nalogu, tužitelj bio dva puta oštećen – prvi je puta bio oštećen kada je konvertirao ugovor jer mu je tada sve što je platio po inicijalno zaključenom ugovoru s valutnom klauzulom u CHF priznato prilikom konvertiranja duga, dok bi po drugi puta bio oštećen kad bi mu tužena morala platiti temeljem ovakvog vještačenja. Ističe da je obzirom na odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) kojim je detaljno regulirano provođenje konverzije s njenim neupitnim učinkom na razrješenje parničnih postupaka u tijeku, u konkretnoj situaciji na tužitelju teret dokaza na okolnost koji to iznos „preplaćene“ kamate tuženik i dalje duguje tužitelju i nakon sklopljene konverzije sukladno kogentnim odredbama zakona, obzirom da tužbeni zahtjev koji glasi na isplatu razlike između početno ugovorene kamatne stope po kreditu koji više ne postoji i kasnije izmijenjenih kamatnih stopa, a koja je tužitelju uračunata prilikom konverzije i za koju je razliku istome umanjena ukupna masa kredita, nedvojbeno ne može opstati niti biti osnovan i da je i recentna sudska praksa jasno dala do znanja da dužnici koji su konvertirali osnovni kredit u CHF, sukladno ZID ZPK, više nemaju pravni temelj zahtijevati bilo kakvu isplatu po takvom kreditu jer im je cjelokupna „preplata“ po osnovnom kreditu ukalkulirana u novom obračunu sukladno provedenoj konverziji. Također je iskazao da se po pitanju predmetnih Dodataka ugovorima radi o slučaju gdje je zakonodavac Republike Hrvatske donio ZID ZPK koji je kogentnim odredbama u potpunosti regulirao problematiku konverzije predmetnih ugovora o kreditu u CHF, te na taj način uspostavio ravnotežu između prava i obveza stranaka, u odnosu na potraživanja tužitelja proizašla iz osnovnog ugovora o kreditu čije su ništetne odredbe zamijenjene odredbama Dodatka sklopljenog sukladno kogentnim odredbama zakona, pri čemu se isključuje bilo kakva rasprava o „punoj“ ili „nepunoj“ restituciji u kontekstu činjenice da je sklopljena konverzija i da je puna restitucija nastupila upravo u svjetlu činjenice da je konverzijom tužitelju umanjena ukupna masa kredita za sve uplate izvršene sukladno osnovnom ugovoru, odnosno njegovim odredbama koje su zamijenjene konverzijom.

6. Podneskom od 11.prosinca 2025. punomoćnik tužitelja je precizirao osnovni tužbeni zahtjev, međutim, kako vještak pretplatu tužitelja tijekom otplate kredita po osnovi ništetne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi te ništetne odredbe o valutnoj klauzuli nije prikazao, i to u važećoj valuti EUR, navodi da tužitelj nije u mogućnosti konačno

urediti svoj alternativno postavljeni tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi te ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli, pa je predložio sudu pozvati imenovanog vještaka na dopunu nalaza i mišljenja na način da tabelarno zasebno prikaže pretplatu tužitelja po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te zasebno pretplatu tužitelja po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, i to u valuti EUR, kako bi, tužitelj uredio svoj alternativno postavljeni tužbeni zahtjev.

7. Podneskom od 30. lipnja 2026. punomoćnik tužitelja je precizirao alternativni tužbeni zahtjev sukladno dopuni nalaza i mišljenja vještakinje od 29. travnja 2026.

8. Među strankama je nesporno da je tuženik kao kreditor odobrio tužitelju kao korisniku kredita stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 201.860,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećem na dan korištenja kredita i da je člankom 4. ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,35% godišnje dok je člankom 7. ugovoreno da se kredit otplaćuje u 360 jednakih mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. Također je nesporno da su tuženik kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu broj:9012188794 od 7. prosinca 2015. i da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama sa valutnom klauzulom u EUR na dan 30.rujna 2015. iznosi 108.196,39 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke kao i da pretplata na isti dan iznosi 8.078,32 EUR odnosno 61.698,17 kuna odnosno da ukupni iznos pretplate od 30. rujna 2015. do dana sklapanja predmetnog Dodatka iznosi 8.177,76 EUR odnosno 62.457,64 kuna a koji iznos će se koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja Dodatka na način da će se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos 50% dospjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenog u novom otplatnom planu namirivati pretplatom sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi s tim da za to razdoblje preostalih 50% iznosa dospjelog anuitet a plaća Korisnik kredita.

8.1. Među strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva, jesu li ugovorne odredbe vezane za valutnu klauzulu u CHF u predmetnom ugovoru o kreditu ništetne i da li se presuda donesena povodom kolektivne tužbe odnosi na tužitelja, kao i ima li tužitelj pravo na vraćanje više plaćenih anuiteta do konverzije ugovora o kreditu te zastara potraživanja.

9. Sukladno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje: ZOO) propisano je da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora dok je čl. 269.st. 2 ZOO-a propisano da objekt ugovorne obveze mora biti moguć, dopušten, određen ili odrediv.

10. Nadalje, temeljem odredbi čl. 295. st. 1. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u

formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva.

11. Sukladno čl. 3 Direktive 93/13/EEZ Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a uvijek se smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora, a koja Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) su implementirane u Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 78/12).

12. Sukladno čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj NN 96/2003, dalje: ZPP) propisano je da je Potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13. Nadalje, člankom 96. st. 1. ZPP-a, propisano je kako se smatra da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a st. 4. navedenog članka Zakona je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to i dokazati.

14. Sukladno odredbama članka 214. st. 1. do 3. ZOO-a propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze i da zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze kao i da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao.

14.1. Nadalje, odredbom članka 215. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Odredbom članka 245. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, dok je st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijetoj tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

14.2. Nadalje, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

15. Člankom 270. st. 1 ZOO-a je propisano da je ugovor ništetan kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, dok je čl. 272. st. 1 propisano da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi.

15.1. Nadalje, člankom 322. ZOO-a je propisano da Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15.2. Člankom 323. st. 1 ZOO-a je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne odlučuje dok je člankom 324. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bitan ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen kao i da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

16. Nadalje, člankom 1021. ZOO-a je propisano da se Ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

17. Odredbom člankom 502.c ZPP-a je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

18. Člankom 19. b. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16., dalje u tekstu ZPD) propisano je da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

19. Čl. 1111. st. 1 ZOO-a je propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu,

odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi dok je st. 3 istoga članka propisano da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili je kasnije otpala.

20. Sukladno čl. 1115. ZOO-a kada se vraća što je stečeno bez osnove moraju se vratiti i plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva i a visina stope zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a, a rok za izvršenje činidbe na temelju odredbe čl. 328. st. 1 i st. 2 ZPP-a.

21. Iz sadržaja predmetnog ugovora, vremena sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu i na ovdje tuženika, a u kojem je pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, pa tužitelja sukladno čl. 502. c. ZPP-a ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku po kojem su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu kojima je ugovorena primjena ugovorene valutne klauzule u CHF-a bez prethodnog potpunog informiranja korisnika kredita – potrošača od stranke kreditora-trgovca. Dakle, iz sadržaja ugovora o kreditu kao tipskog ugovora jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čiji bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristao platiti iznos ovisno o odluci banke, a koji iznosi su potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi tužitelj pristao da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobio jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Tužitelj je kao potrošač od tuženika kao financijske institucije jasno obaviješten a na što je i pristao a to su iznos kredita koji mu je isplaćen, visina kamate kao cijene danog kredita, visine njegove mjesečne obveze kako je navedena u ugovoru, početnom otplatnom planu i roku obveze vraćanja danog kredita uz mogućnosti određenih promjena zbog promjene tečaja kao i činjenici da je kamatna stopa određena kao promjenjiva ali ne i takvih promjena koje dovode u pitanje mogućnost izvršenja obveza. Zaključak je ovoga suda da je među strankama predmetna ugovorna odredba jasna i lako uočljiva, no ne i razumljiva što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice zbog čega je odredba Ugovora o kreditu kojim je glavnica kredita odnosno otplata anuiteta vezana za valutu CHF nepoštena i stoga ništetna iz razloga jer se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njezin sadržaj i u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, koja odredba je nepoštena a time i ništetna, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Također proizlazi i da visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci tuženika a da je tužitelj kao korisnik kredita svojim potpisom na ugovoru izjavio da je suglasan i da prihvaća primjenu odluke o kamatnim stopama kao i sve njene kasnije izmjene i dopune, da se radi o bitnom sastojku

ugovora koji ovisi isključivo o odluci tuženika te da navedena odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, točnije tužitelja jer tuženik jednostrano određuje obvezu tužitelja koja se ne može predvidjeti te je navedena ugovorna odredba uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja čime je tužitelj doveden u neravnopravni položaj jer je iz predmetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi vidljiva samo visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu. Dakle, navedene odredbe su protivne načelu savjesnosti i poštenja propisanom čl. 12. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje: ZOO). Nadalje, navedene odredbe su ništetne i u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03; dalje: ZZP/03) važećeg u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, i to njegovih odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2., čl. 82. i čl. 87. st. 1., jer se radi o nepoštenim odredbama unaprijed sačinjenog ugovora od strane jedne ugovorne strane – kreditora (tuženika), kojom se u ugovornom odnosu stvara neravnoteža između stranaka na štetu one druge ugovorne strane – korisnika kredita (tužiteljice).

22. Slijedom navedenoga, sud nije prihvatio tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na utvrđenje ništetnim cijelog Ugovor o kreditu broj:9012188794 od 21. prosinca 2006. i kojim se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 22.818,18 EUR zajedno sa zateznom kamatom s obzirom da je u predmetnim Ugovoru o kreditu u vrijeme sklapanja određena kamatna stopa od 4,35% godišnje što je dovoljno određeno te se ne može smatrati da je predmetna činidba neodređena i neodrediva, a kako je bila u vrijeme sklapanja ugovora činidba bila dovoljno određena, njena eventualno kasnije nemogućnost ne može prouzročiti ništavost ugovora jer ta nemogućnost mora postojati u vrijeme njegova sklapanja dok utvrđuje da je Ugovor o kreditu broj:9012188794 od 21. prosinca 2006. koji je bio sklopljen između tužitelja i tuženika ništetan u dijelu u kojem je njime ugovorena valutna klauzula u CHF po kojoj je kunski iznos kredita i posljedično mjesečnog anuiteta bio vezan uz tečaj švicarskog franka kao i u dijelu u kojem je određeno pravo banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci, stoga je u tom dijelu tužbeni zahtjev valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkama I. i II. izreke.

23. Naknadno su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu broj:9012188794 od 7. prosinca 2015. kojim su na temelju odredbi ZID ZPD/15 izvršili konverziju na način da je valutna klauzula kredita izmijenjena iz CHF u EUR, pri čemu se na temelju zakona smatra da je konverzija izvršena sa danom 30.09.2015. Takvom konverzijom položaj tužitelja se retroaktivno izjednačio sa položajem u kojem bi se nalazio da je od početka kod iste banke podigao odgovarajući kredit sa valutnom klauzulom u EUR – usporediv po datumu isplate kredita, vrsti tečaja, kamatnoj stopi, namjeni i roku otplate dok tužitelj u ovoj parnici nije tvrdio da je tuženik konverziju proveo na način koji nije u skladu sa prisilnim odredbama ZID ZPK/15, zbog čega sud zaključuje da je u konkretnom slučaju konverzija provedena pravilno, kako je to uostalom zaključila i vješakinja u svom nalazu i mišljenju.

24. O restitucijskim pravima potrošača koji su izvršili konverziju u skladu sa odredbama ZID ZPK/15, a čiji ugovori o kreditu su sadržavali ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća posl. br. Rev-457/2025 od 27.05.2026. zauzeo sljedeće pravno

shvaćanje: „Petrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren sa valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit sa valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljenog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljenog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji“.

25. S obzirom na konverziju koja je provedena po odredbama ZID ZPK/15, tužitelj uslijed nišetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora o kreditu broj:9012188794 od 21. prosinca 2006. ima pravo samo na zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta zbog nišetnosti ugovornih odredbi, koje zatezne kamate su tekle od dana preplate svakog pojedinog anuiteta pa do 30.09.2015.

26. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Jeleni Ćurlica.

26.1. U nalazu i mišljenju od 4. kolovoza 2024. vještakinja je iskazala da razlika anuiteta između obračuna iz točke I. u odnosu na uplate tužitelja po istom kreditu u razdoblju od sklapanja ugovora o kreditu do sklapanja aneksa ugovora o kreditu iznosi 161.233,57 kuna odnosno 21.399,42 EUR. Nadalje da pretplata u kunama po Izračunu konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku iznosi 61.698,17 HRK pa onda razlika, sukladno nalogu suda u točki II. rješenja od 4.travnja 2024. između iznosa obračunatih prema točki 2. u odnosu na izračun banke po sklopljenom aneksu ugovora o kreditu, u ukupnom iznosu, pri tome prikazujući i računajući i manje i više plaćene iznose anuiteta (tzv. pozitivne i negativne razlike) iznosi 99.535,40 HRK odnosno 13.210,62 EUR preračunato po fiksnom konverzijskom tečaju od 1EUR=7,53450 HRK (161.233,57 HRK – 61.698,17 HRK=99.535,40 HRK). Također je iskazala da tužitelju pripada i razlika u nedospjeloj glavnici od 63.107,92 kuna odnosno 2.848,41 EUR od 30.rujna 2015. obzirom da ista na dan 30.rujna 2015. HRK odnosno 8.375,86 EUR (preračunato po fiksnom konverzijskom tečaju 1EUR=7,53450 HRK) od dana 30. rujna 2015. obzirom da ista na dan 30. rujna 2015. po konverziji iznosi 826.349,93 kuna a po obračunu po nalogu suda iznosi 763.242,01 kuna.

26.2. Podneskom od 22.studenog 2025. vještakinja je dopunila nalaz i mišljenje na način da je u tablici broj 4. koja se nalazi u prilogu ove dopune nalaza i mišljenja (i njen je sastavni dio) prikazala obračun zateznih kamata po datumima i iznosima iz tablice br. 3. te iskazala da ukupan obračun zateznih kamata do 30.09.2015. (odnosno dana obračuna konverzije) iznosi 9.913,77 EUR, da iznos preplate u kunama u konverziji iznosi 61.698,17 HRK odnosno 8.188,75 EUR po fiksnom konverzijskom tečaju (7,53450 HRK=1EUR) koja se koristila za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji su dospijevali nakon sklapanja Dodatka – Ugovora o kreditu, na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos 50% (slovima: pedesetposto) dospjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenog u novom

otplatnom planu namiri preplatom sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi. (sve opisano u članku 3 Dodatku ugovora o kreditu – konverzija). Također proizlazi da je obračun potraživanja pri konverziji ugovora o kreditu proveden sukladno odredbama čl. 19c. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16).

26.3. U dopuni nalaza i mišljenja od 1.svibnja 2026. vještakinja je u tablica broj 1. prikazala samo razlike u kamati a koja razlika je izračunata na način da su razlike kamata po početnoj ugovorenoj kamatnoj stopi i kamata obračunatih i naplaćenih od strane banke u CHF pomnožene s tečajem podmirenja anuiteta i da samo pozitivne razlike kamata na dan 30.09.2015. iznose ukupno 12.155,50 EUR. U tablici broj 2. prikazala je tečajne razlike koje su izračunate kao razlika iznosa koji je plaćen po tečaju na dan dospijeća i obračuna takvog istog anuiteta u CHFu ali po tečaju na dan isplate kredita i samo pozitivne tečajne razlike na dan 30.09.2015. iznose 15.096,00 EUR. Nadalje, u tablici 3. iskazane su samo pozitivne razlike kamatama i tečaja na dan podmirenja anuiteta dok je u tablici 4. prikazan obračun zateznih kamata na iznose iz tablice br. 3. te iste na dan 30.09.2015. iznose 1.676,78 EUR:

27. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje kao stručno i kvalitetno jer je vještakinja u cijelosti postupila po zadatku suda dok su primjedbe tuženika pravne prirode.

28. Slijedom navedenoga – polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026. – sud utvrđuje da tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije, ima pravo na isplatu daljnjeg iznosa 9.913,77 EUR, što predstavlja zatezne kamate na stvarnu preplatu izražene u apsolutnom iznosu, koje su obračunate od svake pojedinačne preplate pa do 30. rujna 2015.

29. U skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO na iznos neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 21. veljače 2019., pa stoga tužitelj na navedeni obračunati iznos zatezne kamate od 9.913,77 EUR, ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 21. veljače 2019.

30. Slijedom svega navedenoga sud utvrđuje da je osnovan dio točke II. alternativnog tužbenog zahtjeva za isplatu 9.913,77 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 21. veljače 2019. do isplate pa ga je u tom dijelu valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom III. izreke dok imajući u vidu pravno shvaćanje proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., alternativni tužbeni zahtjev sa pripadajućim zateznim kamatama u dijelu točke II. je u tom dijelu valjalo odbiti i odlučiti kao pod točkom IV. izreke.

31. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u gore navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava je prekinut tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude Pž-7129/13 dana 13. lipnja 2014. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida se ne uračunava u tijek zastare.

Dakle, kako je tužba u ovom postupku podnesena 21. veljače 2019. a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, sukladno čl. 225. ZOO-a primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina za ukupno potraživanje tužitelja i obzirom je presuda u postupku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donesena 13. lipnja 2014. tužba u ovom postupku je podnesena prije nastupanja zastare potraživanja, a s obzirom su odredbe ugovora o primjeni valutne klauzule utvrđene ništetnim 14. lipnja 2018., do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari nije protekao rok od 5 godina koji se primjenjuje na potraživanja tužitelja stoga je u tom dijelu prigovor zastare neosnovan jer je tužba u ovom postupku podnesena 21. veljače 2019. Dakle, sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, izraženom na sjednici Građanskog odjela tog suda 30. siječnja 2020., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora dok sukladno pravnom shvaćanju koje je doneseno 31. siječnja 2022. na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda, ako je ništetnost ugovornih odredaba ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

32. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, dalje: ZPP) čiji se cilj sastoji u izbjegavanju neopravdanog parničenja i nerazumno visokih troškova parničenja odvrćanjem potencijalnih tužitelja od podnošenja previsokih tužbenih zahtjeva bez snošenja posljedica. U ovoj parnici radilo se o restitucijskom zahtjevu zbog ništetnih ugovornih odredbi koje je tuženik kao trgovac nametnuo tužitelju kao potrošaču a sudska praska o tom pitanju (s obzirom na provedenu konverziju) je dugi niz godina bila izrazito neujednačena, a čak je i Vrhovni sud RH donosio različite odluke, sve dok odlukom proširenog vijeća VSRH Rev-457/2025 od 27.05.2026. nije usklađena sudska praksa o tom pitanju stoga puni restitucijski zahtjev tužitelja nije bio očito neosnovan niti lišen ikakvog smisla, iako mu je u konačnici dosuđen samo djelomično stoga prema stavu ovog suda tuženiku kao trgovcu se ne može priznati nikakvo pravo na razmjerno sniženje troškova postupka koje je dužan naknaditi tužitelju kao potrošaču, već tužitelj ima pravo da mu tuženik naknadi pune troškove postupka, i to prema onoj vrijednosti predmeta spora sa kojom je uspio u parnici dok bi drugačijim tumačenjem sud potrošače odvrćao od traženja sudske zaštite prema trgovcima, što bi bilo protivno pravilima javnog poretka kojima se osigurava visoki stupanj zaštite potrošača. Osim toga, na taj način bi trgovac – makar posredno – u konačnici ostvario djelomičnu korist od toga što je potrošaču nametao ništetne ugovorne odredbe (kroz to što bi mu se umanjivala obveza naknade troška postupka), što je bez daljnjeg neprihvatljivo i protivno sustavu zaštite potrošača jer trgovac nikakvu korist od nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi ne smije imati, naime jedino na taj način se trgovca odvrća od nametanja nepoštenih ugovornih

odredbi potrošačima za ubuduće.

32.1. Tužitelj je u sporu uspio stoga je tuženik tužitelju dužan naknaditi troškove postupka u cijelosti, i to prema vrijednosti predmeta spora 9.913,77 EUR sa kojom je uspio u parnici. Tužitelja je zastupao punomoćnik odvjetnik, pa sukladno čl. 155. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023; dalje: Tarifa) ima pravo na naknadu troška za: sastav tužbe – 1.000,00 EUR (Tbr. 7/1); sastav podnesaka od 16. listopada 2023., 28. kolovoza 2024., 11. prosinca 2025. i 30. lipnja 2026. – po 1.000,00 EUR (Tbr. 8/1); sastav podnesaka od 18. svibnja 2020., 15. prosinca 2020., 29. rujna 2021., 10. ožujka 2022., 18. srpnja 2022., 17. kolovoza 2022., 25. travnja 2023., 21. kolovoza 2023. i 19. rujna 2023. – po 50,00 EUR (Tbr. 8/4); sastav žalbe od 4. siječnja 2021. i prigovora na rješenje o pristojbi od 13. siječnja 2021. – po 500,00 EUR (Tbr. 10/4), zastupanje na ročištima od 16. studenog 2023., 14. travnja 2025., 26. veljače 2026. i 25. kolovoza 2026. – po 1.000,00 EUR (Tbr. 9/1); što uvećano za PDV 25% iznosi 13.062,50 EUR uvećano za predujam financijskog vještačenja – 650,00 EUR ukupno iznosi 13.712,50 EUR. Zatezna kamata na parnični trošak je sukladna čl. 151. st. 3. ZPP-a. Stoga je odlučeno kao pod točkom V. izreke presude.

32.2. Tužitelj nema pravo na nadoknadu troška sudskih pristojbi jer je kao potrošač u ovom sporu istih oslobođen temeljem čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18., 51/23.).

U Dubrovniku 6. listopada 2026.

Sutkinja:

Ines Bračanov Čuljat

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. punomoćniku tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-38a54**

Kontrolni broj: **0c9a2-fa49a-77653**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.